

AAVISTE' AVVIISI

Ylä-Savon Auvisten sukuseura Ry:n jäsenlehti MARRASKUU 2008

AUVISTEN SUKUSEURAN VUOSIKOKOUS IISALMESSA 27. SYYSKUUTA 2008

Ja se kansa tuon Savonmuan maella,
joka piimee juop, kalakukkoo syöp,
se vertaestasa ov vaella,
muut kansat kaekki se laavvalta lyöp.
Se puhtaavestaanki suap olla ylypee,
kun kuuvesti viikossa jaksaa kylypee.

Jos mualima maejoks muuttuva voes,
nii uskallam panna tok vettoo,
ett maejon pinnalla sillo oes
Savon kansa sitä puhtaenta rettoo.
Kuka vua on syntynnä Savommuassa kerta,
se suoniisa suanna om piälismiehev verta.
Sen kyllä ne huohmoo toesettii,
ja kyllä se tiijetään tok itekkii,
että Luoja, kul luati se parraetansa,
loe Savommuan ja Savommuan kansan.

*Savonmua
Kalle Väänänen*

PUHEENJOHTAJAN PALSTA

Kuka minä olen? Mistä minä tulen? Nämä olivat kysymyksiä, joita ei tullut aikaisemmin juurikaan mietittyä, mutta ne ovat nousseet nykyään mieleeni. Etenkin asia tuli ajankohtaiseksi, kun saimme vaimoni kanssa lapsia. Oli tärkeää ottaa selville esi-isien nimiä ja muistella, missä he ovat asuneet ja eläneet. Opettajana olen myös huomannut kuinka tärkeitä erilaiset tukiverkot ovat ihmiselle. Perhe ja koko suku on tärkeä osa lapsen tukiverkkoa ja kasvualustaa, johon kiinnittyä. Suvulla on tärkeä osa kasvattajana, arvojen, perinteiden, tietojen, elämäntavan ja käyttäytymismallien siirtäjänä seuraaville sukupolville.

Maailman muuttuessa ja sukulaisten muuttaessa maantieteellisesti erilleen sukuseurallakin on oma paikkansa. Se voi toimia foorumina ja mahdollisuutena yhdistää sukulaisia toisiinsa, jotka muutoin ehkä eivät kohtaisi. Sukuseura on sukulaisia varten. Se ei vaadi mitään erikoista tai epätavallisia taitoja, mutta onnistuessaan se voi antaa jotain uutta, jota ei ole tullut arkipäivän keskellä edes ajatelleeksi.

Sukuseuramme piti vuosikokouksensa ja sukutapaamisen Iisalmissa 27.9.2008 arvokkaassa Evakkokeskuksen ympäristössä. Paikalle oli saapunut noin 30 henkeä. Suurimmat muutokset tapahtuivat hallituksen kokoonpanossa, jonka puheenjohtajaksi valittiin Pasi Auvinen ja vpj:ksi Timo Auvinen. Muita hallituksen jäseniä ovat Paavo Leppänen, Sinikka Auvinen ja Eeva-Leena Kainulainen. Valinnat painottuivat tällä kertaa Ylä-Savoon, koska toimintaa ja kokouksia on helpompi järjestää kun jäsenet ovat maantieteellisesti kohtuullisen matkan päässä toisistaan. Tulevina vuosina voidaan varmaan miettiä muunlaisia painotuksia.

Uusi hallituskin on jo ehtinyt pitää ensimmäisen kokouksensa 26.10.2008, jossa tutustuttiin toisiimme ja suunniteltiin tulevaa toimintaa. Kokous pidettiin Vieremällä siskoni Eeva-Leena Kainulaisen luona. Paikalle oli kokoontunut melkein koko uusi hallitus lukuun ottamatta Timo Auvista, joka oli valitettavasti sairaana. Hallituksen ulkopuolisena rahastonhoitajana toimii Aune Elolampi.

Kokouksessa suunniteltiin tulevan vuoden toimintaa, johon kuuluvat Avviisin julkaiseminen ja siihen toivotaan kirjoitusaiheita tai valmiita kirjoituksia. Olisiko suvun tai perheen piiristä jotakin kerrottavaa? Mitä vanhat kuvat kertovat? Onko juhlistu suvun piirissä syntymäpäiviä, häitä tai ristiäisiä? Kaikki nämä olisivat tervetulleita viestejä tapahtumista ja elämästä suvussa. Lisäksi mietittiin alustavasti kesätapahtuman järjestämistä ja ehkä kaikkein tärkeimpänä sukuseuran omien verkkosivujen julkaisemista vuoden 2009 aikana.

Sukuseuratoiminta on tarkoitettu kaikille kiinnostuneille. Se ei välttämättä vaadi syvällistä perehtymistä, mutta onnistuessaan auttaa ymmärtämään elämää, omaa paikkaa sen kiertokulussa. Siksi kutsunkin kaikki sukulaiset osallistumaan sukuseuran toimintaan jokaisen omalla tavallaan.

Ensilunta odotellessa Kajaanissa 30.10.2008

Pasi Auvinen

Pirteä sukukokous

Ylä-Savon Auvisten sukuseuran perustamiskokouksessa heinäkuussa 2000 tempaisi yllättäen puhjennut rajuilma Pielaveden Suojalan pihasalossa liehuneen Suomen lipun alas tangostaan. ”Ahaa, suvun esi-isät näyttävät voimansa”, arvelimme sisarusteni kanssa. No, ehkä emme ihan vakuuttuneita merkinannosta olleet, mutta dramaattinen ilmanalan muuttuminen sukuseuraa perustettaessa on joka tapauksessa mieleen jäänyt seikka.

Toinen havainto perustamiskokouksessa oli se, että kokousväen joukossa oli paljon kaljupäisiä ja korkeatsaisia miehiä. Sellainen oli edesmennyt isämmekin. Isän kaljusta puhuttaessa äiti kerran tuumasi: ”Timantti ei kasva sammalta.”

Välissä on vuosia, jolloin en sukuseuraan kuulunut, mutta palasin takaisin. Jossakin vaiheessa näet tuntui, että mykät vuosikymmenet olivat repäisseet liian ison railon lapsuudesta tuttuihin maisemiin ja isän sukuun.

Auvisten sukuseuran vuosikokouksessa 27. syyskuuta Iisalmessa oli murunen samaa eloisuutta kuin perustamiskokouksessakin. Lippu ei leiskahtanut salosta, mutta osoittautui, että Auviset saavat suunsa auki ja mielipiteensä sanottua. Se on hyvä juttu, paljon parempi kuin jälkikäteinen mutina: ”Teki sitten mieli sanoa”, tai ”Meinasin ehdottaa.”

Ehdotuksia Evakkokeskuksen salissa sinkoili puheenjohtajaa valittaessa. Tunnelma oli hetken aikaa kuin kunnanvaltuuston kokouksessa, joskaan äänestykseen asti tilanne ei edennyt. Ilmassa leijui neljä nimeä ja asiaa selvitellessä tarvittiin yksi tauko perheneuvottelua varten.

Neuvottelutauko toimi myös yhdistettynä kahvitaukona nauttia sukuseuran tarjoamat kahvit. Puheenjohtajaksi valittiin Pasi Auvinen, joka harjoitteli puheenjohtajiston pöydässä istumista vuosikokouksen sihteerin ominaisuudessa.

Tuleva puheenjohtaja kiitti valinnastaan ja korosti perheen ja suvun sekä yhteydenpidon tärkeyttä: - Sukuseura on yksi tapa pitää yhteyttä ja luoda yhteisöllisyyttä. Kullakin on omia kiireitä, mutta sukutapaamiset tarjoavat mahdollisuuden pitää yhteyttä.

Nykyinen puheenjohtaja ja tuleva varapuheenjohtaja Timo Auvinen kertoi sukuhistoriikin nykytilanteesta. Hän kiitteli Aune Elolampea hyvästä työstä sukuselvityksen edistämiseksi.

Taittäjäksi on lupautunut Piela Auvinen. Edellytyksenä on tietenkin riittävän materiaalin saaminen kokoon kirjaa varten.

Seuraava sukutapaaminen on vuonna 2009. Vuosikokous 2010 pyritään järjestämään eteläiseen Suomeen.

Sukuseuran ensimmäinen puheenjohtaja Martti Auvinen toivoi suvun paneutuvan sukututkimuslomakkeiden täyttämiseen.

- Kirjoittakaa myös ainakin omista vanhemmistanne luonnehdintaa, eli esimerkiksi mitä he ovat tehneet, harrastaneet ja missä eläneet. Sotaan osallistumisesta on myös syytä mainita. Jutun suosituspituudeksi Martti mainitsi noin puolet 'koko arkista', eli A4:stä.

- Jos sukukirjassa on ainoastaan taulukoita, se on vain luuranko.

Niinpä jätän kunkin ”päälle ja sydämelle” tämän kirjoittamisvetoimuksen, sukuseuran perustajajäsen sanoi.

Marjatta Hänninen o.s. Auvinen
Pielaveden Ylä-Auvilan sukuhaara

“Ettei sukukirja olisi vain luuranko”

Näihin entisen puheenjohtajamme Martin vuosikokouksessa esittämiin sanoihin yhdyn ja uudelleen vetoan teihin, hyvät sukuseuralaiset: kirjoittakaa lyhyitä tarinoita sukuun kuuluvista vanhemmista tai esivanhemmistanne.

Henkilökuvausten ei tarvitse olla pitkiä, puoli konekirjoitusarkkia (käsinkin kirjoitettu teksti toki käy) on sopiva pituus eli lyhyt luonnehdinta henkilön elämänvaiheista, persoonallisuudesta. Mieleenpainuvat tapahtumat, hauskat huomiot ja sanonnat elävöittävät sukutietojamme. Nämä ovat mielestäni sukututkimuksen arvokkainta aineistoa ja sen tiedon siirtäminen jälkeläisillemme on tärkeää.

Sukuseuralaisille postitetussa sukumonisteessa monen kohdalta puuttuu tieto ammatista tai työstä. Näitä tietoja ei ollut käyttämissäni 1900-luvun lähteissä. Tietoja voisi täydentää myös siten, että kopioi oman sivunsa monisteesta, merkitsee siihen puuttuvia tietoja ja lähettää sen minulle tai soittaa pirauttaa.

Puhalletaan yhteiseen hiileen ja päätetään jättää jälkeemme muutakin kuin merkinnät kirkonkirjoissa. Toivon, ettei asia jäisi pian alkavien joulukiireiden jalkoihin eikä uudenvuoden lupaukseksi, vaan toimittaisiin piakkoin.

Lämmin kiitos kaikille teille, jotka olette tänä syksynä palauttaneet sukutietolomakkeita.

Aune Elolampi
050-9104254

”Minua edeltää sukupolvien saatto, jonka kautta olemiseni on tullut mahdolliseksi ja olen lenkki ketjussa, jonka kautta kulkeva elämä jää olemaan myös minun jälkeeni. Elämä minussa on hyvin reaalisesti myös minun vanhempieni ja esivanhempieni elämää. On olemassa yksilön elämä ja elämän prosessi. Missään kohdassa niitä ei voi täysin erottaa toisistaan, koska kaikki elämä on konkreettista ja yksilöllisesti toteutuvaa, mutta ihmisenä minulle on tärkeitä tietää, että on minua suurempi tarina, johon kuuluvat minua edeltäneet ja minun jälkeeni tulevat ihmiset.”

Martti Lindqvist: Pieni kirja ihmisestä, Kirjapaja 1997

SUKUSEURAN UUSI HALLITUS ESITTÄYTYY

Pasi Matti Olavi Auvinen eli allekirjoittanut, putkahti maailmaan alkukesästä Iisalmen maalaiskunnassa 1965. Matti Auvinen Tervaharjulta oli ukkini. Isäni on yksi Matin pojista, Matti Tapio Auvinen. Minulle syntyi 1967 myös sisko Eeva-Leena, joka on myös mukana hallituksessa. Syntymäni jälkeen asuin pitkään kotiseuduillani lähellä sukuni alkuperäisiä asuinsijoja. Savolaiset maisemat metsineen ja heinäpeltoineen tulivat minulle tutuksi kesien aikana monilla mummola-vierailuilla Pielavedellä.

Hallitus ensimmäisessä kokouksessaan. Vasemmalta Sinikka Auvinen, Eeva-Leena Kainulainen, Pasi Auvinen ja Paavo Leppänen.

Myöhemmin opiskelu vei minut Rovaniemelle, jossa opiskelin ensin metsätalousinsinööriksi ja toimin jonkin aikaa mm. metsäntutkimuslaitoksella. Olen ollut aina kiinnostunut opiskelusta ja jatkoin opintoja luokanopettajaksi Oulun yliopistoon kuuluvassa Kajaanin opettajankoulutuslaitoksessa. Vaihe elämässä oli merkittävä muussakin mielessä. Tapasin siellä vaimoni Sarin, jonka kanssa meillä on kolme lasta Viivi 8v, Matilda 6v ja Väinö 2v.

Nykyisessä työpaikassani Kajaanin normaalikoulussa olen toiminut luokanlehtorin tehtävissä vuodesta 2001 ja olen opettanut erillisiä luokkia 3.-5. asteilla. Opetettaviin aineisiin on kuulunut monipuolisesti lähes kaikkia oppiaineita käsitöistä reaaliaineisiin. Tehtäviini kuuluvien opetustoiminnan ja opiskelijoiden ohjauksen lisäksi olen osallistunut koulun projekteihin, työryhmiin ja muihin tapahtumiin.

Tärkeä osa elämääni perheen lisäksi on urheilu, jota pyrin harrastamaan mahdollisuuksien mukaan. Pelasin aikaisemmin aktiivisesti lentopalloa, mutta nykyään olen keskittynyt salibandyyn ja erikoistunut maalivahdiksi.

Auvisten sukuseuraan kuuluminen tee minusta vielä sukututkijaa tai suvuntuntijaa ja suvun tuntemuksessani on paljon parantamisen varaa, etenkin jos poistutaan lähisukuni piiristä, mutta katson, että minulla on vielä paljon aikaa parantaa tätä puutetta.

Pasi Auvinen
Koukkutie 20 B
87250 Kajaani
050-5176948
pasi.auvinen@kajaani.net

PAAVO LEPPÄNEN

Kuulun sukuun lasteni ja vaimoni kautta. Leena on syntynyt Pielavedellä, Heinämäen kylän Pitkänkosken tilalla. Tila on entinen Saaren torppa, jonka Leenan ukki Juho Auvinen (vanh.) lunasti ja muutti nimen Pitkänkoskeksi.

Pääosan elämäntyöstämme teimme Torniossa. Kun jäimme molemmat 1.8.2006 eläkkeelle, päätimme yli kolmenkymmenen Tornion vuoden jälkeen muuttaa Leenan kotiseudulle. Täällä Pielavedellä asumme kirkonkylällä ja useimmat päivät vietämme Leenan syntymäkodin naapurina olevaa entistä Kiusalan mäkitupaa ja sen ympäristöä kunnostaen.

Ammattiin valmistuin Helsingin Teknillisestä korkeakoulusta. Muutaman lyhyen työsuhteen jälkeen siirryin maaliskuussa 1972 Outokumpu Oy:n palvelukseen, ”eläkevirkaani” suunnittelemaan terästehdasta Tornioon. Muutto Pielavedelle helpotti osaltaan vapautumaan kaiken ”vapaa-ajan” vieneestä järjestötyöstä. Sitä oli laidasta laitaan; ammatillista, työhön liittyvää, kulttuuria, yhteiskuntaa, liikuntaa, talouselämää. Rakkainta oli lasten kautta tullut toiminta nuorten parissa. Nyt eläkkeellä olen keskittynyt omaan hyvinvointiini: puuhastelua mökillä ja metsätöissä ja rapautuneen kunnan kohennusta koripalloa ja sulkapalloa pelaamalla. Nyt Leena myönsi asettamastaan ”virkakiellosta” poikkeusluvan lähteä mukaan Ylä-Savon Auvisten sukuseuratoimintaan. Toivottavasti lupa on iloksi ja hyödyksi meille kaikille. Pidetään yhteyttä ja tavataan sukutapaamisissa ja –kokouksissa.

Paavo Leppänen - puh. 040 5060 171
Puustellintie 15, 72400 Pielavesi
Paavo.leppanen@pp.inet.fi

EEVA-LEENA KAINULAINEN

Olen uusi Ylä-Savon Auvisten sukuseura ry:n hallituksen jäsen Eeva-Leena Kainulainen. Helmikuussa 2006 ilmestyneessä Avviisissa oli esittelykirjoitus Matti Auvisen (s. 1901, k.1989) elämästä. Tuo kirjoitus auttaa sijoittamistani sukukartalle. Matti Auvinen oli ukkini. Isäni on yksi Matin pojista, Matti Tapio Auvinen.

Olen syntynyt v.1967 Pielavedellä, mutta viettänyt lapsuuteni ja nuoruuteni Iisalmessa vanhempieni Eilan ja Tapion sekä isoveljeni Pasiin kanssa. Pasi on sukuseuran uusi puheenjohtaja ja esittäytynee myös tässä Avviisissa tai ainakin niin sovittiin. Perheeseeni kuuluu aviomies Tapio, 14-vuotias tytär Anni ja 12-vuotias poika Juho. Asumme maaseudulla paikassa, josta on yhtä pitkä matka (20km) Iisalmeen, Kiuruvedelle ja Vieremälle.

Ammatiltani olen psykologi, psykoterapeutti. Työskentelen Iisalmessa Ylä-Savon terveydenhuollon kuntayhtymän palveluksessa ja lisäksi annan psykoterapiaa yksityisenä ammatinharjoittajana. Nuoruudessa harrastin aktiivisesti judoa SM-tasolla, mutta viime vuosina tatami on saanut jäädä. Perheen kanssa touhuaminen, reissaaminen koti- ja ulkomailla, pihatyöt, musiikki ja lukeminen antavat nykyään vastapainoa pohdintapainotteiselle työlleni.

Eeva-Leena Kainulainen - puh. 0400-876910
Huutomäentie 214, 74590 Kurenpolvi
Eeva-Leena.Kainulainen@ys-yty.fi

SINIKKA AUVINEN

Olen Auvisen Sinikka, Tuomon emäntä Pielaveden Tervaharjulta. ”Elämäntyöni” olen tehnyt lehmien parissa, 30 vuotta ja nyt lehmien pois lähdettyä olen Karekuntoutuksella ”sekatyömiehenä”. Työnkuvaani kuuluu ruuan laittoa, siivousta, yövalvontaa, nuorten kускаamista yms. Minulla on jo neljä aikuista lasta. Soile 29 v., sairaanhoitaja, asuu perheineen Sotkamossa. Suvi 27 v., asuu Pertun ja Puntti-kissan kanssa myös Sotkamossa. Sirpa 24 v., lopettelee musiikin opintojaan Jyväskylässä ja hännänhuippuna poika, Tommi 20 v., asuu kotona ja on tuleva Tervaharjun isäntä.

Harrastuksiini kuuluu nykyisin opiskelu (suurtalouskokki), leipominen ja pihan hoito. Siinäpä tärkeimmät.

Sinikka Auvinen - puh. 050-876910

Nousialantie 420, 72710 Vaaraslahti

sinikka.auvinen@pielavesi.iwn.fi

SUKUMME VANHIN ON POISSA

Elsa Miina Kärkkäinen ent. Auvinen o.s. Remes

24.8.1906 – 6.5.2006

Äidin elämänkaari oli 99 vuotta, 8 kuukautta, 12 päivää. Otan pari esimerkkiä Suomen historiasta selventämään ajan pituutta. Äidin syntyessä Suomi oli Venäjän vallan alaisuudessa ja meillä oli meneillään sortokausi ja aikanaan veljessota. Hän muistaa, että veljessodassa haavoittui hänen pikkuserkkunsa ja Kuopiossa tiedettiin miehen kaatuneen. Kun Suomi itsenäistyi, äiti oli 11-vuotias. Täällä Savossa elämä oli rauhallista. Hän kohtasi elämänsä miehen, jota hän on kuvannut sanoilla hellä, rakastava ja erittäin ahkera. Nykyajan sanoin: syntyi ”vuosisadan rakkaustarina”.

Unelmien uhkaksi tuli kuitenkin talvisota. Puolison ja lasten isän kaatuminen murskasi haaveet. Siitä alkoi äidin sankaritarina. Kun myöhemmin on kysytty äidiltä, miksi hän ei puhunut kovinkaan paljon isästä, vastaus oli, että asia oli niin kipeä, ettei siitä voinut puhua edes lasten kanssa. Oli pidettävä kaikki sisällä, surulle ei saanut antaa sijaa, ettei hajoaisi. Suru kaivautui sisälle käsittelemättöminä tunteina, pelkoina, joista ei voinut puhua, unina, joita ei voinut muiden kanssa jakaa. Ei ollut silloin mitään vertaisryhmiä, joissa käsitellä menetystä.

Jaksamiseensa äiti on nimennyt kolme asiaa. Suomessa oli paljon kohtalotovereita. Toinen ja merkittävin oli pikkuveljeni syntymä kolmen viikon kuluttua isän kaatumisesta. Imettäessään vauvaa hän ehti sen hetken levähtää ja tajusi, että elämän on jatkuttava. Hän tunsikin myös, että se mitä tapahtui, oli Korkeimman tahto. Näin äidistä tuli meille sekä äiti että isä. Sen lisäksi hän oli myös talon emäntä ja isäntä. Vaikeata oli saada työvoimaa, koska lähes kaikki miehet olivat rintamalla. Kesät äiti on maininnut raskaimmiksi, koska päivät hän oli itse ulkona tilan töissä ja vasta illalla oli aikaa kotitöille. Me lapset tunsimme kaikesta huolimatta olomme turvatuksi, vaikka olikin kova isän ikävä.

Äiti oli kodin ihminen. Siinä oli työtä ja harrastusta kerrakseen. Hän toimi kuitenkin Martoissa aktiivisesti ja lauloi kirkkokuorossa. Silloin oli täällä Laukkalassa kuoro ja harjoitukset olivat myös täällä. Äiti lauloi lähes aina tehdessään töitä. Se tuntui mukavalta ja kodikkaalta. Laulunlahjan hän sai pitää loppuun saakka. Äidin 90-vuotispäivien jälkeen kokoonnuttiin joka vuosi viettämään

hänen syntymäpäiviään. Ohjelmaan kuului aina virsien veisuu. Jos emme äidin mielestä aloittaneet kyllin nopeasti sovittua virttä, hän itse aloitti. Viimeiseen saakka hän muisti myös paljon ulkoa virsien sanoja.

Miten äiti kasvatti meitä? Varmaan eniten omalla esimerkillään. Me lapset tiesimme tarkkaan, mikä oli oikein ja mikä väärin. Katseestakin osasimme lukea, miten piti toimia. Tämä menetelmä taisi olla useimmiten käytössä. Meistä tuntui siltä, että koska äiti joutui yksin meistä huolehtimaan, meidän piti olla omalta osaltamme kilttejä. Hänen ohjailunsa ulottui aivan viime vuosiin saakka. Kun v. 2000 oli presidentin vaalit, äiti soitti ja kyseli, en kai aio äänestää sitä ja sitä ehdokasta. Sitten seurasi perustelut, miksi kyseinen henkilö ei ole lainkaan sopiva Suomen presidentiksi. Lopuksi hän tiedusteli, osaako mieheni Veikko äänestää "oikein".

Äidin päättäväisyyttä ja tarmoa kuvaa se, että jäätyään toisen kerran leskeksi hän muutti tutuilta tanhuvilta kirkonkylään kerrostaloon. Hän ei halunnut jäädä omakotitaloon yksin, vaikka vanhin poika oli lähellä. Äidillä oli kirkolla entuudestaan ystäviä, jotka olivat myös leskiä. Ulospäin suuntautuvana hän pystyi helposti solmimaan uusiakin tuttavuuksia. Äiti oli luonteeltaan iloinen, positiivisesti elämään suhtautuva ja huumorintajuinen. Mitä vanhemmaksi äiti tuli, sitä tärkeämpänä hän piti muistuttaa uskon asioista. Hänen viimeinen virkkeensä minulle oli: "Muistattehan käydä kirkossa ja ehtoollisella. Se on tärkein asia maailmassa." Näihin sanoihin päättyi useimmiten puhelinsoitot ja hyvästelymme.

Eräänä äidin syntymäpäivänä esitin hänelle kirjailija Ann Landersin ajatuksia. Myöhemmin hän pyysi: "Voitko lukea tuon hautajaisissani." Mielihyvin lupasin, jos olen vielä elossa. Ja näin se kuuluu.

Eräänä yönä näin unta,
että kuljin meren rannalla Herran kanssa.
Taivaalla välkähteli kuvia elämästäni.
Huomasin, että niissä kaikissa oli jalanjälkiä hiekassa.
Joskus jälkiä oli kahdet, joskus vain yhdet.
Elämäni vaikeissa kohdissa näin vain yhden jalanjäljet ja sanoin:
"Herra, sinä lupasit kulkea aina kanssani.
Mikset sinä ollut rinnallani,
kun tarvitsin sinua kipeimmin?"
Herra vastasi: "Niissä kohdissa, joissa olet nähnyt vain yhden jalanjäljet,
lapseni, minä kannoin sinua."

Äidillä oli aina unelmia. Itse hän sai viisi lasta, lastenlapsia on 10 ja lastenlastenlapsia 23. Siinäpä äidillä, isoäidillä ja isoisoäidillä odottamista ja unelmien täyttymisiä. Muistan hänen usein sanoneen: "Kunpa näkisin vielä pojanpoikani talon valmiina." Ja hän näki. Unelmia oli koko elämän alueelta. Äidillä oli vankat mielipiteet kaikista asioista. Kuullessaan muutama vuosi sitten, että vanhin poika aikoo rakentaa huvilan, hän kysyi: "Mittee työ sillä tietä? Millonka työ ehittä siellä olla?" Viimeisimpiä unelmia oli viettää 100-vuotisjuhlia. Jo kevättalvella hän sanoi haluavansa uuden puvun ja kampaajalla käynnin. Tästäkin haaveesta toteutui osa: nyt hänellä on todellinen juhla-asu.

Eräs ajattelija on sanonut: "Kuolemattomuus on elämistä jälkeenjäävien sydämissä."

Äiti jää elämään meidän sydämiimme.

Muistopuhe siunaustilaisuudessa Pielaveden Laukkalassa 26.5.2006

Elina-tyttäresi

Äiti lapsineen vuonna 1942. Vasemmalta Elsa, Kalle, Elina, Liisa ja Pekka

Elina Autio

LAPSUUDEN MUISTIKUVIA AUVILASTA, osa 5

Koulutyöni alkaa

Syksyllä v.1939 aloitin alakoulun ensimmäisen luokan. Koulu toimi Paunuspelto-nimisen talon tiloissa noin kilometrin päässä kotoani. Matka oli vähän pitempi talvella, jolloin oikopolkua ei voinut käyttää, mutta lyhyempi, jos meni suoraan peltojen poikki hiihtäen. Paikka oli tuttuakin tutumpi, koska sinne tuotiin kylän posti naapurikylältä mummolastani eli Levämäeltä. Lukemattomia kertoja olin kipaissut sieltä päivän postin. Luokkahuoneeksi oli valittu talon yksi kamareista, johon mahtuivat pulpetit, opettajanpöytä ja pieni liitutaulu. Muistini mukaan oppilaita oli 10 -15. Jotkut tulivat 5-6 kilometrin päästä. Siinä oli 7-vuotiaille kulkemista. Samaan luokkaan sijoitettiin myös eräs kehitysvammainen, eikä häntä koskaan kiusattu poikkeavuutensa vuoksi. Opettajana toimi Vappu Valkonen, jonka tytär Anelma aloitti myös koulunsa samaan aikaan kuin minä. Dokumentteja ei ole säilynyt koulumenestyksestäni, mutta opin ainakin lukemaan ensimmäisenä vuonna. Kouluruokailua ei tietenkään ollut vielä järjestetty. Jokainen toi evänsä mukanaan, voileivät ja pienen maitopullon. Lisäksi piti olla pieni liina, joka levitettiin pulpetille ruokailun ajaksi.

Myöhemmin syksyllä pieni koululainen aisti sodan pelon, vaikka vanhempani yrittivätkin varjella meitä lapsia uhkakuvilta. Oli toinenkin pelko – vaikkakin sangen mitätön sotaan verrattuna. Susista ja niiden vaarallisuudesta oli puhuttu aika paljon. Me lapset emme yleensä menneet pimeällä yksin ulos. Lumen tultua koulutieni kulki metsän reunaan, ja koska aamuisin oli hämärää, mielikuvitukseni ja pelkoni tekivät tepposiaan. Monen puun takana olin näkevinäni jotain epäilyttävää.

Toisen kouluvuoteni aloitin sotaorpona eikä koulukaan toiminut enää samassa paikassa. Metsärinne-niminen talo oli valittu kouluksi. Siinäkin oli hyvin tuttua. Isäni veli Matti oli rakentanut sen perheelleen ja materiaalina oli Auvilasta purettu iso tupa. Matti-setä oli muuttanut perheineen vaimonsa synnyinkotiin Tervaharjulle, joten koko talo oli koulun ja opettajan käytössä. Koulumatkaa ei ollut kuin vajaa pari kilometriä, mutta suurin osa oli metsätaivalta, joten susia piti syyspimeinä aamuina edelleen pelätä. Talon tupa toimi luokkahuoneena, ja se olikin tilavampi kuin Paunuspellon koulu.

Yläkoulu kutsuu

Yläkouluni oli Sulkavan kansakoulu noin 3-4 kilometrin päässä naapurikylällä. Koulumatka ei ollut ongelmaton, sillä osa siitä oli Sulkavanjärven lahtea, oikeastaan kaksi lahtea ja salmi. Syksyisin ja keväisin se soudettiin veneellä. Äiti oli asettanut meille säännöt. Veneessä piti istua paikoillaan, yksi souti, toinen piti perää ja muut istuivat liikkumatta keskellä. Jos tuuli oli niin kovaa, että oli vaahtopäitä, piti jättää vene rannalle ja kiertää lahti. En muista, että olisimme koskaan tuulen takia joutuneet käyttämään kiertotietä. Mutta sen sijaan joskus tuuli kuljetti uhkaavasti venettä mukanaan ja soutajan ja peränpitäjän oli vaikea pysyä oikeassa kurssissa. Vaati varmaan äidiltäkin suurta luottamusta mutta samalla huolta, miten me selviydymme. Synkkääkin synkempi tapaus oli muutama vuosikymmen aikaisemmin, jolloin isäni veli vajosi jäihin juuri koulumatkallaan veljensä viereltä. Oma lukunsa olivat kelirikot. Silloin ei ollut muuta vaihtoehtoa kuin lahden kiertäminen, mikä pidensi koulumatkaa lähes puolella. Mummolani oli vajaan kahden kilometrin päässä koulusta, ja hyvin usein nk. rospuuton aikana olin siellä viikot ja vain viikonloput kotona. Nyt isoäitinä ymmärrän mummoni innostuneen vastaanoton aina kun tulin koulusta. Hän antoi joskus ylimääräisiä läksyjä, jonkin virren tai psalmin opeteltavaksi ulkoa. Käsitöitä teimme myös yhdessä.

Sulkavan kansakoulu oli kaksiopeettajainen. Yhdistettyä kolmatta ja neljättä luokkaa opetti Anni Ikäheimo ja viidettä ja kuudetta Eemil Ikäheimo. Samat Ikäheimot olivat olleet myös äitini ja isäni opettajina. Ei ollut epäilystäkään siitä, että he tunsivat todella hyvin oppilaittensa taustat. Lisäksi käännyttiin pienissä sairauksissa rouva Ikäheimon puoleen. Usein kysyjät saivat avun tai sitten varmuuden siitä, että oli hakeuduttava lääkäriin.

Koulupäivä alkoi aamuhartaudella. Opettajarouva säesti virren harmonilla, ja sen jälkeen Eemil-opettaja luki päivän tekstin. Vain lauantaina koulu päättyi virteen ja seuraavan päivän tekstiin. Joskus miesopettaja hoiti koko seremonian. Se tiesi sitä, että rouva oli sihtailemassa luokan oven saranapuolelta, miten me käyttäydyimme – varsinkin virren aikana, jolloin opettaja oli selin “seurakuntaansa”. Mehän käyttäydyimme, koska ei ollut haluja joutua kiinni. Joskus jotkut pojat uskaltautuivat konttailemaan pulpettien alla. Kun kerran näin veljenikin menevän “nelijalkaa”, aloin pelätä, että hän jää kiinni. Helpotus oli suuri, kun opettajat kävivät meillä ja rouva sanoi veljeni olevan hyvin kiltti, mutta hänellä on joskus pieniä kepposia. Aika “väritöntä” oli siihen aikaan koulunkäynti.

Yläkoulussa alettiin järjestää kouluruokailua. Ruokana oli aina lihakeitto, jonka valmisti rouva opettaja meidän oppilaiden avustuksella. Jokainen joutui vuorollaan perunateatteriin, mikä oli erittäin ikävää, jos perunat olivat jäisiä, ja talvella ne olivat hyvin usein. Minä olin ilmeisesti luottooppilas, koska opettaja sanoi usein, että käypäs Elina hämmentämässä keittoa. Ensimmäisillä kerroilla oli melkein henkeäsalpaavan jännittävää mennä työhuoneen ja käytävän läpi keittiöön. Melkein muistan sen tuoksunkin, mikä siellä oli. Keitto tehtiin rautapadassa ja siihen pantiin edellisen päivän tähteksi jäänyt keitto. Lihana oli sianlihaa, jossa oli lähes puolet silavaa. Läskit lilluivat keiton päällä “houkuttelevina”, ja keitto oli oudon ruskeaa varmaankin rautapadan vuoksi.

En erikoisemmin rakastanut tätä keitosta, mutta veljelläni oli vielä vaikeampaa. Tiesin, että hän saattaa antaa ylen, jos joutuu syömään silavaa. Hän yritti salakuljettaa läskinpaloja milloin mitenkään.

Siihen aikaan ainakin meidän koulussa oli yleistä, että varsinkin tytöt auttoivat luokkahuoneiden siivouksessa. Perusteellinen puhdistus tehtiin, jos oli tulossa juhlia, kuten äitienpäivä-, kevät- tai joulujuhla. Joskus muistan äitini ihmetelleen, kuinka nälkäisenä ja hameenhelmat likaisena tulin kotiin. Opettajat olivat siis talonmiehinä, siivoojina sekä keittäjinä. Muistan aikuisten pohtineen joskus tätä monitoimisuutta ja tuloksena oli, etteivät opettajat halunneet työvoimaa kouluunsa, vaan tekivät itse kaiken.

Koulupäivät soljuivat samanlaisina syksystä kevääseen. Kolmannella luokalla tapahtui - opettajien vanhempi poika Ensio oli mennyt naimisiin ja nuorikko tuli pitämään meille lukutuntia. Hän oli opettaja kuten miehensäkin. Meistä oppilaista se oli jännittävää. Epämiellyttäviin kokemuksiin lukeutui sen sijaan hiihtokilpailut. Minulla ei kerta kaikkiaan ollut kilpailuhenkä. Hiihdin mielelläni koulumatkat, mutta se mielestäni sai riittää. Kerran kilpailupäivän päätteeksi Emil-opettaja luki tuloksia ja jossain vaiheessa hän piti pienen tauon ja rykäisi, kuten hänen tapoihinsa kuului ja jatkoi: "Miten sinusta Elina ei ole tullut hiihtäjää, kuten suvussasi on?" Minä ajattelin, että hänen pitäisi tulla katsomaan, miten hiihdän koulumatkalla. Usein kotimatalla meillä oli tapana hakea sen ajan purukumia. Meillä oli tietty iso puu, joka vuoti jatkuvasti pihkaa. Kun pihka oli vähän kovettunut, siitä lohkaistiin pala suuhun. Alkuunhan se oli kammottavan makuista, mutta kun jaksoi pureskella ja syljeskellä, vaivannäkö palkittiin. Saatiin hampaisiin tarttumaton "purukumia".

En muista, että sota olisi erityisesti näkynyt koulunkäynnissä. Miesopettaja oli sen verran iäkäs, ettei häntä kutsuttu rintamalle. Mutta eräänä päivänä rauha rikkoontui. Odottelimme puolen päivän aikaan pitkään tunnin alkamista. Vihdoin saapui luokkaan lyödyn näköinen tuhkanharmaa miesopettaja. Hän seisoi pitkään hiljaa ja sai vihdoinkin sanotuksi, että koulu päättyy toistaiseksi ja että jatkosta ilmoitetaan myöhemmin. Lapsen aivot askartelivat ahkerasti ja pelkäsin, että opettajapariskunnan toinen pojista on saattanut haavoittua tai vielä enemmän... Avattuani ulko-oven kuulin koväänistä itkua opettajien puolelta. Raskaat epäilyni saivat vahvistusta. Pian tuli tieto, että nuorempi poika Kalevi oli kaatunut. En muista, kuinka kauan koulu oli keskeytyksissä. Muistan kuitenkin tämän pakollisen loman jälkeen tarkkailleeni etenkin naisopettajaa ja hänen suruaan. Olin sitä mieltä, että hän oli menettänyt vain poikansa mutta minä isäni. Myöhemmin olen joutunut tätäkin mielipidettä tarkistamaan.

Kunnioitin suuresti opettajiani. Pidin heitä taitavina ja kaiken osaavina. Myöhemmin he ovat tulleet jalustaltaan tavallisten kuolevaisten joukkoon. He ovat kuitenkin vaikuttaneet ratkaisevasti elämäni kulkuun, mutta se on seuraavan muistelun aihe.

RUOKAPUHETTA

Leipä se tiellä pittää, mutta ee se särvinkää oo pahasta

Lapsuudessa pikkutilalla peruna oli aterialla keskeinen eväs. Lihaa oli harvoin, pääasiassa syksyisin, jolloin kesävasikoita teurastettiin. Sian teurastus tapahtui yleensä talvisin. Kohta teurastuksen jälkeen tehtiin rokkaa. Se oli nimitys lihakeitolle, johon laitettiin pinnalle loppuvaiheessa mykyjä. Ne olivat verestä ja ruisjauhoista tehtyjä litteitä *lättänöitä*. Keitto maistui tosi hyvältä. Tähteenä se vain parani, kun *myvyt* lämmitettäessä hiukan murenivat. Sitä ruokaa olen monesti kaivannut. Nyt se tehtäneen riippuneesta eli jälkikypsyneestä lihasta, mikä parantaa makua. Tervaharjussa Tuomo-serkkuni luona sitä vieläkin tehdään. En harmikseni ole ossautunna sinne kylään niihin aikoihin.

Sianlihassa arvostettiin ainakin kotonani *läskiä*. Muistan, kun isä näytti lihakimpaletta ihastellen, miten paksu ihrakerros oli. Läskissä on energiaa ja siitä on hyvä tehdä soosia! *Läskisoosi* perunoitten ja tukevan ruisleivän kanssa antoi puhtia ulkotöihin. Lihat säilytettiin vankassa suolavedessä puutiinussa, joka oli ruoka-aitassa. Kalaakin syötiin. Suolakala oli isälleni elinehto. Hän haki kesälläkin sitä ruoka-aitasta voileivän päälle. Se oli luonnollisesti tukevasti suolassa. Ei sitä lioteltu, enimmäkseen suolat vain pyyhittiin pois. 40-luvun lopulla isä innostui pitämään talviverkkoja Pielavedessä, erään saarella asuvan miehen kanssa. Esteenä ei ollut, että rantaan oli matkaa seitsemisen kilometriä ja siitä apajille toinen mokoma. Kuhasaaliit olivat joskus aikamoisia. Kerran isän osuudeksi koitui niitä kolmisenkymmentä kiloa.

Joskus 1960-luvulla puuhasimme perheellemme vapaa-ajan asuntoa Ristijärvellä. Tielinjalta kaadoin muutamia vankkoja mäntyjä, jotka kuljetin Kiviojan taloon, missä oli kenttäsiirkeli. Odotin jonkin aikaa, että edellisen asiakkaan tukit tulisivat laudoiksi. Veikko-isäntä kuitenkin pysäytti moottorin ja tokaisi: *"Lähetäämpäs kämään tuolla pihassa. Siellä taetaan olla meille haakattavoo"*. Hän kertoi, että veljenpojat olivat käyneet Kuusamon Kitkalla ja palanneet sieltä edellisenä yönä muikkujen kanssa. Menimme pirttiin, josta emäntä oli lähtenyt asioilleen. Veikko nosti pöytään paistinpannun muikkuineen, ruisleivän, voita, kaksi Tommi-puukkoa ja rullan talouspaperia. Hiukan äimistelin, kun lautasia tai vateja ei näkynyt, ei myöskään aterimia. Tajusin kuitenkin homman: Tukevasta leivästä puukolla viipale, päälle voita ja sormin kiinni muikkuihin. Maito lie ollut juomana. Mitkä maut! Tapaus tulee vuosikymmenien jälkeenkin elävästi mieleni. Yksinkertainen perinteinen ruoka ei lisukkeita eikä kummoista kattausta vaadi.

Kävin vuosikymmeniä erävaelluksilla Tunturi-Lapissa, myöhemmin vuosina lähinnä kevättalvisin, jolloin siellä oli jo kantavat hanget ja outamaissa moottorikelkan kantavia uria. Vaimonikin uskaltautui mukaan, kun olin vakuuttanut, että hiihtäessä tarkenee, samoin öisin autiomajoissa. Minulle oli tullut väärtiksi Lemmenjoen kultamailla ympärivuotisesti asuva Heikki Pihlajamäki. Heikki oli *"Miessin Kuvenööri"*, melkoinen kuuluisuus, josta Puolan ja Suomen televisiot tekivät 1970-kuvulla dokumentin nimeltä Maailman paras paikka. Hänen vankka, turpeilla ulkoa vankasti vuorattu majansa oli Miessijoen latvalla aivan paljakan tuntumassa. Olimme Anja-vaimon kanssa lähteneet Heikiltä länteen kohti Vaskojokea ja Norjan rajaa. Kolmantena päivänä hiihtelimme kohti Heikin asentopaikkaa. Olimme tulleet Vaskolta hyvät huikokset hienossa, aurinkoisessa pakkassäässä. Tuntui, että oli aika pitää taukoa ja ottaa siestää, jotta jaksaa loppumatkan hiihdellä. Eräällä jängällä nousimme suksilta, poljimme hankeen sopivan montun, istahdimme suksille ja kaivoimme rinkoista eväät esiin. Aamulla olimme keittäneet termispulloon kahvia. Tyttärenme Minna-Kaisa, joka oli nuorempana innokas leipomaan, oli tehnyt *verileipää*, jota oli näkkärin ohella eväänämme. Leikkasimme melko tiiviistä leivästä viipaleita ja voita päälle. Leipä maistui

suorastaan taivaalliselta. Se on eräs helmi retkimuistoissamme. Toki upea tunturimaa ja aurinkoinen sää antoivat siihen oman lisämakunsa. Usein olemme sitä muistelleet. Olen kysellyt Minna-Kaisalta leivän ohjetta, mutta se on häneltä aikoja sitten kadonnut. Jostakin 1950-luvun ruokakirjasta jonkinlainen verileipäohje kyllä löytyy. Vaikka leivon vieläkin silloin tällöin, en ole tullut sitä kokeilleeksi. Nämä ohjeet eivät ole sellaisia, että niistä saisi tiivistä leipää. Toki ohjeita voi aina muokata mieleisekseen.

Joskus ennen sotia matkusti Ylä-savolainen valtiopäivämies (mielikuva on, että nimi olisi ollut Kääriäinen, mutta enpä ole nykyiseltä Kääriäiseltä tahi Eduskunnasta sitä kysynyt) junalla Iisalmesta Helsinkiin. Silloin, kuten vuosikymmeniä myöhemminkin junissa oli toinen ja kolmas luokka, ei lainkaan ensimmäistä. Toki kansanedustaja matkusti toisessa luokassa. Matkalainen oli pukeutunut vaatimattomasti maalaisasuun. Jalassa oli lapikkaat ellei peräti pieksut, siis yksipohjaiset. Kutsuttiin niitä supikkaiksikin, ne kun eivät pitäneet kävellessä isoa ääntä. Mukana oli kapsäkissä omia eväitä, leipää ja voita, niitten päälle pientä särvintä. Kun konduktööri tuli vaunuun ja näki miehen syövän eväitään, hän päätteli, että ukko on erehtynyt väärään luokkaan. ”Anteeksi, mutta tämä on toinen luokka.” - ”Olokoov vuam mutta evvääät on ensluokkaset.”

Aune Elolampi

UKKO-RUUHVELTTI, KUMMA PAPPI IISALMESTA

1930-luvulla kyseli eräs mies Mansikkaniemellä: ”Vieläkö täällä asuu se kumma pappi?” Kyselijä oli ollut ns. suurten nälkävuosien aikana kerjuureissulla ja tullut nälkäisenä ja uupuneena Mansikkaniemen taloon. Nuori pappi otti hänet ystävällisesti vastaan. Ruokaa annettiin vatsan täydeltä, pantiin vuoteeseen nukkumaan ja aamulla olivat kengät korjattuna ja tervattuna vuoteen vieressä. Mies olisi halunnut kiittää.

Tuo kumma pappi oli kirjailija Juhani Ahon isä, rovasti Theodor Brofeldt. Hän oli kotoisin Nilsiästä, Paavo Ruotsalaisen pitäjästä. Brofeldt vihittiin papiksi 22-vuotiaana v. 1859, jolloin hänet määrättiin kappalaiseksi Lapinlahdelle. Iisalmeen hän siirtyi v. 1865 asuen aluksi Mansikkaniemellä, sittemmin Vieremän Kyrönniemellä ja vuodesta 1888 lähtien Iisalmen Isossa Pappilassa.

Pappisuran alkuaikoihin sattuneet nälkävuodet 1867-1868 olivat nuoren papin elämässä raskasta aikaa, kun kuolevien sairaiden luo haettiin pappia yhtenä. Pahimpana katovuonna hän sai olla vain kaksi yötä kotonaan. Kerran näinä aikoina hän yhtenä ainoana sunnuntaina siunasi 96 ruumista.

Theodor Brofeldtin koko olemuksesta säteili tavaton lempeys ja leikillisuus. Hän oli vanhan kansan ahkera ihminen, aina tekemässä jotain hyödyllistä. Lastussaan ”Ensimmäinen onkeni” on Juhani Aho kuvannut isäänsä seuraavasti:

”Ei niin ihmeellistä kalua, ettei hän osaisi sitä korjata ja laittaa. Hän on puuseppä ja läkkiseppä, valuri, suutari ja sorvari, hän maalaa, kiilloittaa, liimaa, juottaa, korjaa kylän akkojen rukkit ja kellot. Isä on vuollut ja veistänyt meille kaikki, mikä on ihaninta: puuhevosemme, sahaukot, hyrrät, sukset ja kelkat, joita toisia on pyydetty, toisia vain toivottu, toisia ei arvattu pyytää eikä edes toivoakaan.” Tähän voi lisätä vielä, että rovasti itse suoritti kattojen tervauksen ja pystyi ompelutöihinkin.

Rovasti Brofeldt oli kuulu anteliaisuudestaan, josta jotkut jopa moittivat häntä. Huonoina aikoina pappila oli kuin vaivaistalo, täynnä köyhiä. Hän auttoi kaikkia, jotka hänen puoleensa hädässään kääntyivät ja hän riensi usein auttamaan niitäkin, joiden puute oli muuten tullut hänen tietoonsa.

Pappilan pirtissä syötettiin vakituisesti nälkäisiä, kaikilta kaupustelijoilta ostettiin tavaraa ja saataviensa perimisessä Brofeldt osoitti ihmeteltävää laimeutta. Anteliaisuuttaan hän puolusti: ”Tästä ei tarvihe tehä tiliä kellekään.”

Brofeldt syyti ympärilleen erehtymättömällä murteella lausuttuja hiljaisia, lempeitä sukkeluuksia. Hänen huumorinsa oli laadultaan tunnettua pohjoissavolaista: Sana ja ajatus eivät käy tarkoin yhteen, jolloin tyhmä ei tajua mitään koko jutusta ja mielevä kuulija on tyytyväinen löytäessään sukkeluuden, mikä piilee sanan ja ajatuksen välillä.

Iisalmen kaunis maaseurakunnan kirkko täyttyi hartaista kuulijoista aina kun tiedettiin rovasti Brofeldtin saarnaavan. Hän saarnasi savon murteella, minkä kuulijat kokivat kotoisana. Hän oli realistisesti sanankäyttäjäksi, vertauskuvat hän poimi tavallisen kansan elämästä. Monet saarnastuolista lausutut sanomat kulkivat pitäjäläisten parissa suusta suuhun.

Saarnastuolista kuultua

Kerran alkoi saarnan jälkeen lähteä väkeä kirkosta. Silloin Brofeldt pysähtyi puheessaan, ja liikkeellä olijat jäivät paikoilleen seisomaan ja odottamaan, mitä piti tuleman. Hetken hiljaisuuden jälkeen rovasti virkahti: ”Mänkee, jos määttä, ettee minun tarvihe tässä koko päevee seesoo.”

Kun kirkossa oli joskus niitä, jotka pyrkivät puhelemaan tai torkkumaan, saattoi saarnastuolista kuulua säyseä varoitus: ”Olokoopas akat siellä hilijoo, että miehet tuolla suavat raahassa nukkua.”

Joulusaarnassa meni rovasti ensin käytännöllisiin, suuren juhlan viettoon liittyviin ulkonaisiin seikkoihin: ”Joolujuhlo ootta monni oottanna siinä mielessä, että suatta ajoo aesakellosa kirkolle. Toene o voenu oottoo, että suap jooluna syyvvä hyvijä rasvasija ruokija. Vua oottako työ oottanna siinä mielessä, ku sitä pittää oottoo?”

Kenties yleisimmin tutuksi on tullut Brofeldtin varoitus seurakuntalaisilleen: ”Elekee työ hyvät iisalamelaeset luulko kepulj’konstilla taevaaseen piäsevännö.”

Theodor Brofeldt (1837-1914) avioitui Emelie Snellmanin (1836-1899) kanssa. Lapinlahdella, Väärnin pappilassa syntyi esikoinen Johannes (Juhani Aho) 1861 sekä Lyydi 1862 ja Pekka 1864. Mansikkaniemen pappilassa syntyivät Kalle 1865, Theodor 1867, Elli 1870, Miili 1872 ja Joel 1874. Kyrönniemen pappilassa syntyivät Hanna 1876 ja Alma 1879. Theodor Brofeldt solmi toisen avioliiton vuonna 1901 Hanna Vartiaisen kanssa.

ETSIN VALOKUVAA ISOISÄSTÄNI

Olen kauan ja sinnikkäästi etsinyt mahdollista valokuvaa isäni isästä Heikki (Henrik) Auvisesta. Hän syntyi Pielaveden Sulkavan Ylä-Auvilassa vuonna 1870 ja kuoli vuonna 1917, eli siis alle viisikymmenvuotiaana. Olen vastikään kuullut nyt jo edesmenneen tätini Selma Auvisen sanoneen, että heillä oli ollut kuva, mutta annettu/lainattu joskus talon ulkopuolelle. Heikki Auvisen puoliso oli Hilma o.s. Vartiainen Kivimäestä. Olisin todella kiitollinen, jos jollakin olisi isoisästäni kuva yksin, pariskuntana tai jossakin porukassa. Näin Hilma Auvinen saisi sukukuvissa vierelleen puolisonsa.

Marjatta Hänninen o.s. Auvinen

Puhelin 040-548430

Sähköposti annamarjatta@luukku.com

Ylä-Savon Auvisten sukuseura ry:n jäsenlomake

Ilmoita tällä lomakkeella itsesi ja muut saman ruokakunnan jäsenet sukuseuran jäseneksi.
Postita rahastonhoitajalle osoitteella: **Aune Elolampi, Helmiäispolku 5 B 43, 00530 Helsinki.**
Saat myöhemmin viitteellisen pankkisiirtolomakkeen jäsenmaksun maksamiseksi.

Nimi _____

Syntymäaika ja -paikka _____

Lähiosoite _____

Postinumero _____ Postitoimipaikka _____

Puhelinnumero _____

Perhejäseneksi liittyvät saman ruokakunnan jäsenet:

Etunimi	Sukunimi	Syntymäaika ja -paikka
---------	----------	------------------------

_____	_____	_____
_____	_____	_____
_____	_____	_____
_____	_____	_____

Jäsenmaksut: varsinainen jäsen 15 euroa
 puoliso tai muu perhejäsen 5 euroa

Auvisten sukuseura toivottaa kaikille

HYVÄÄ JOULUA JA ANTOISAA UUTTA VUOTTA

Lähtettäjä:
Ylä-Savon Auvisten sukuseura ry
Rahastonhoitaja Aune Elolampi
Helmiäispolku 5 B 43
00530 Helsinki